

Слика от М. Кръстев

ИВАНЪ КАРАНОВСКИ

ИВ. КАРАНОВСКИ е един от даровитите наши автори. Той е написал много есета, разкази и романи за

детите и възрастните. Идва и много книги за детски читател. Детските си произведения още не е издавал въ отделна книга. Помислял ги е и печатал въ издоброт едни детски списания. Най-известна сж за дитето списания „Детски въпроси и отговори“, започнала въ 1906 г., от която днес се печатат: „Семейство човече“, „Традиционна дитето“, „Малко отгоре“, „Друже“, „У дома“. Скоро това и разказите му: „Шейна съ млада“, „Кавански“, „Байбаг“, „Въ възраст“, „На светото място“ и др.

Иванъ Карановски е роден въ тракийския градъ Карнобъ въ 5 юни 1882 г.

Освенъ и много учения следвал въ родния си градъ. Следвал въ казанлъжския гимназия въ Сливни и Русе и получил много образование по литература въ София, Женева и Фюртберг (Швейцария).

Бил е народен и гимназиален учител и въ служба въ Еленинградския музей и сега въ Министерството на парадното просвещение.

ДЕТСКИ ВЪЗПОМЕНАНИЯ

У ДОМА

УЛИЧКА, сѣла и крива.
Старъ дуваръ. Порта. Саама.
Презъ тавъ се порта отива
Подъ дървета у дома.

Спалатъ се ниско асмитъ
Въ двора, цѣлъ съ пачи постаанъ.
Гасто обрасълъ въ стени
Вие се едъръ бръшлянъ.

Кѣща, два сини етажи,
Съ перилъ дървенъ балконъ,
Щомъ се зората покаже,
Сѣдѣта откритъ небосклонъ.

Вижда се близо баира.
Стадо. Овчаръ. Падина.
Свирка овчарска не спира:
Лил-ли-лу, ли-лу, — звъни.

Ней ритмично отгласяетъ
Чернитъ косове въ хоръ;
Гугутки хвъркатъ, присгласяетъ
Гукать въ зеления дворъ.

Дървета. Цѣтна градина.
Рози. Чешмиръ. Кинарисъ.
По пармакѣтъ дозна.
Цѣннага задъ тѣхъ тамарисъ.

Кладенецъ, съ куполъ нахлуенъ,
Сакашъ огромнъ капанъ.
Самна, съ ялонъ, отъ плодъ пречупенъ.
Аюлка и хрусталакъ.

Дървена малка кошара
Задъ две високи брѣжи.
Въ нея отъ паша докарватъ
Осемтъ наши кози.

Правъ патечка отнежда
Въ дѣсненъ протворенъ хамбаръ.
Плакхо отъ покривъ поглежда
Гълъбъ самотенъ и старъ.

Въ дѣното — западъ, коприва, —
Гълъбе въ тѣхъ малюнитъ тремъ.
Индатъ се — крушата крива,
Юлата, сухий бадемъ.

Трона и цвилъ въ обора
Бръшанъ „Арапъ“ — татковъ конъ.
Тича неспирно изъ двора
Нашето куче „Баронъ“.

Ив. Карановски

Слика — стилъ на М. Кръстев.

Тамарисъ — декоративно растение съ ситни
розови цѣветъ.

НАШАТА РОДИНА

ЕЛЕНА

Нашиятъ градъ се нарича въ севернитъ склонове на Стара-планина. Той се нарича въ една доста красива котловина и презъ нея минава рѣка, която дѣли града на две. Южно отъ града се издига гористъ и величественъ връхъ „Чуригъ“, който се посещава лѣте отъ много любители туристи.

На източния край се намира крепостта „Калето“, строена презъ Кърджалийскитъ нашествия, презъ 1800 година, а на западния край се издига паметникъ въ чест на падналитъ за освобождението ни руси. Въ сѣрцата се намира нашия читалище и площадъ „Д-ръ Хр. Момчилъ“.

Малко по-назадъ се намиратъ общинско-околийното управление и телеграфно-пощенската станция. Нашиятъ градъ има една околийска болница, едно мирово сѣдилище, четири банни, една събсна гимназия, гимназия. Сега се строи нова гимназия, наречена „Иларионъ Манариполски“. Има три църкви, единъ часовникъ, едно женско стопанско и жинно дърводелско училище, една фабрика за бръшнo и др.

Старата църква въ Елена

Нашиятъ градъ е свързанъ съ едно доста криво шосе, което води Елена — Търнава, Ямболъ и Сливница, а на северъ за Горна-Оряховица и Търново.

Въ много старо време златари отъ Цариградъ сж принаждали златоносния пѣськъ, при с. Златарица, северно отъ гр. Елена и сж добивали злато. Въ последните е заселено селище, което носи името Златарица. Бѣдѣлото на гр. Елена е отъ земнитъ богатства на баба. Чакма, особено ние млкитъ, да се прекира желѣзнякъ, да дойватъ хора да откриятъ богатствата и да помислятъ поминъ на хората отъ нашия западнати край. Жителитъ на гр. Елена за сега се занимаватъ съ земледѣлство и малко търговия.

Нашиятъ градъ е зоблежителенъ, още, че е родно мѣсто на Иларионъ Манариполски, Петко Ю. Тодоровъ, Тодоръ Тодоровъ, Ст. Бочнѣвъ, М. Радиковъ и др. Той е далъ много дѣржавни хора на България.

гр. Елена, 1929 год.

Андреева Стефанъ Илифова, учителка

КАЗАНЛЪЖЪ

Моятъ роденъ градъ е Казанлъжъ. Той е разположенъ въ жалната Розова долина, която се заглежда на северъ съ Стара-планина, а на югъ съ Сливна-гора. Край Казанлъжъ минава рѣката Тунджа, която добре напова овошнитъ и зеленчуковъ градини. Казанлъжъ се добре осѣлява. Туа расте и най-милитъ, който и красиво цѣтне — розата. Деню — кубаво е презъ месецъ май въ Казанлъжското поле. Тогавъ родитъ сж нацѣтали и издѣватъ кубавъ ароматъ, а още по-кубаво е сутринъ, когато розитъ се бератъ, тогавъ тѣ издѣватъ още по-прѣтнъ ароматъ. Въ Казанлъжъ расте и кесметитъ, орѣхитъ и др. Казанлъжъ не е много голѣмъ градъ. По-важни здания сж Поплукарната баня, Градскитъ калъ, Сѣдѣщата палата и др. Въ Казанлъжъ има 4 основни училища, една събсна гимназия и 1 събсно педагогическо училище. Има 4 църкви, отъ които най-важна е „Св. Йоанъ прѣдеченъ“. Въ Казанлъжъ има много фабрики. Тѣ сж: арсенала (фабрика за сръжии), фабр. за верпони, за прѣвѣнъ, фабр. за кѣжва, за топканъ, за накарони и др. Казанлъжъ не е много търговски градъ, има доста занаятчи.

Близко до Казанлъжъ е селото Шилѣя. Тамъ има построенъ голѣмъ манастиръ, въ паметъ на падналитъ герои за нашата свобода. Казанлъжъ е малкъ, но кубавъ градъ.

Димитаръ Тодоровъ, уч. отъ Ел. гр. Казанлъжъ